

HATTYÚPRÉM

SZÖGEDI SZABÓ BÉLA

„Ma azt szeretném, a fű fehér legyen”

René Char

a szénkarikás hattyúszem
a lereszelt mohák
a szén kétségkívül norvég
fjordok hómezők aljáról érkezhetsz mindig

az ismeretlen fehér járatok fekete pokla

1

az ablak leheletfinom fátylán át
a grófi udvar kikövezett labirintusa
nem tudom honnan
honnan e hősínű hattyúk
meztelen hassal a tóba merülnek
hajnalonként tisztára
csutakolják őket a szobalányok

2

egy pohár víz kenyér
lila patkányméregben fűrésztött tenyered
azok a végtelenített acélhuzalok
kifeszítem őket az akácok közé
eltökélten nekifutok átszaltózik
fejvel a földnek így összecsap szeretek
fejvel a földnek

3

egy százéves török pék őrzi
bartók lábnyomát a lisztben
rögtön a mester távozása után lezárta műhelyét
egy fekete lakkcipő amint a lisztbe süpped
ezerszeres ismétlésben
liszt és lakkcipő

4

a hattyúnyakként ívelt eget szimatoló
csontfehér vitorlák
nem mást mint
arthurt juttatják eszembe

5

minden egyes lépés
vízben lógatott lábfej
térdeplő asszonykórus
a tömjénillatú ajkak örök zümmögése
ahogy breton mondaná bízom a mormolásban